

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 40/06-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. februára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., a. s., B., zastúpenej advokátkou JUDr. M. K., B., ktorou namietala porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 31 Cb 344/99, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., a. s., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 5. januára 2006 doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 16. januára 2006, označeným ako „*Sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - Právo na súdnu a inú právnu ochranu*“ obchodná spoločnosť P., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpená advokátkou JUDr. M. K., B., namietala porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 31 Cb 344/99.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu č. k. 31 Cb 344/99-160 z 31. októbra 2005 s tým, aby bolo toto uznesenie zrušené a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Požaduje tiež priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 25 000 Sk, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 5 788 Sk.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka 6. apríla 1992 podala voči žalovaným žalobu o zaplatenie sumy 2 300 965,13 Sk. Neskôr okresný súd konanie do sumy 1 911 669,70 Sk zastavil a zvyšok nároku v sume 389 295,49 Sk vylúčil na samostatné konanie vedené pod sp. zn. 31 Cb 344/99. Predmetom žaloby bola iba istina bez úrokov z omeškania. Sťažovateľka podaním zo 14. júna 2004 doručeným okresnému súdu 28. júna 2004 požiadala o pripustenie zmeny žaloby, a to jej rozšírením aj o úroky z omeškania. Okresný súd uznesením č. k. 31 Cb 344/99-160 z 31. októbra 2005, teda po uplynutí 16 mesiacov, rozhodol tak, že zmenu návrhu nepripustil.

Podľa názoru sťažovateľky týmto uznesením okresného súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to z toho dôvodu, že zákonné podmienky na to, aby okresný súd zmenu návrhu pripustil, boli v skutočnosti splnené. Navyše, uznesenie okresného súdu nie je ani riadne zdôvodnené.

II.

Podľa čl. 127 ods.1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods.1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh

predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa ods. 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v tomto prípade nevyčerpala iné právne prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu označeného základného práva poskytuje. Sťažovateľke totiž nič nebránilo po tom, ako jej bolo doručené uznesenie okresného súdu č. k. 31 Cb 344/99-160 z 31. októbra 2005, podať samostatnú žalobu, v ktorej by sa domáhala priznania úrokov z omeškania.

Keďže právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je vo vzťahu voči všeobecným súdom iba subsidiárna a je preto daná iba vtedy, ak ochranu týmto právam a slobodám neposkytujú všeobecné súdy, treba sťažnosť považovať za neprípustnú.

Hoci je sťažovateľka zastúpená advokátkou ako kvalifikovanou právnou zástupkyňou, neuviedla a nepreukázala žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré samostatnú žalobu na všeobecnom súde nemohla podať.

Napokon ústavný súd dodáva, že k sťažnosti nebolo podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde pripojené napadnuté uznesenie okresného súdu. Vzhľadom na neprípustnosť sťažnosti nebolo potrebné právnu zástupkyňu sťažovateľky vyzvať na predloženie tohto rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. februára 2006